U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **M. H.,** zastoupený JUDr. Petrem Hrnčířem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina,** se sídlem Vrchlického 46, Jihlava, týkající se řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2016, č. j. 62 A 22/2016 – 101,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Z usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 20. 5. 2016, č. j. 62 A 22/2016 – 101, jež žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, se podává, že žalobce se podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve správním řízení vedeném pod sp. zn. KRPJ-40979/ČJ-2010-1600KR o odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina ve věcech služebního poměru ze dne 1. 9. 2010, č. j. KVYS-2546/2010, kterým bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 249.726 Kč. Dne 20. 5. 2016 (při jednání soudu) vzal žalobce výslovně žalobu v celém rozsahu zpět z toho důvodu, že žalovaný dne 18. 5. 2016 pod č. j. KRPJ-40979-83/ČJ-2010-1600KR o odvolání rozhodl. Zároveň žalobce navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, neboť vzal žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného. Krajský soud proto napadeným usnesením podle § 47 písm. a) s. ř. s. řízení zastavil (výrok I) a o nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. tak, že žalovaný na náhradu nákladů řízení nemá právo (výrok II) a žalobci proti žalovanému (stěžovateli) přiznal částku 22.610 Kč jakožto náhradu nákladů řízení (výrok III), neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, protože žalovaný v řízení o odvolání žalobce pouze čekal na vydání jiného rozhodnutí, přičemž realizoval toliko interní administrativní úkony, čímž překročil zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Žalobce vzal žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, který teprve v průběhu soudního řízení vydal

rozhodnutí o odvolání žalobce. Krajský soud se vyjádřil též k podmínce vyčerpání procesních prostředků ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. tak, že byla podle jeho názoru splněna, neboť (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 5/2009 - 59 ze dne 10. 2. 2010) postačilo toliko uplatnit návrh na opatření proti nečinnosti, nebylo však nutné, aby žalobce vyčkal též na jeho vyřízení.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu z důvodu, že jeho odůvodnění je v rozporu s výrokem – nečinnost stěžovatele by mohla být konstatována toliko meritorním rozsudkem, nikoli usnesením o zastavení řízení. Namítal dále nesprávnost závěru o své nečinnosti. Podle něj byl žalobce od počátku seznámen s tím, že rozhodnutí o odvolání závisí na předběžné otázce – rozhodnutí v jiném řízení ve věci žádosti o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v letech 2007-2009, přitom zákon neumožňoval stěžovateli řízení o odvolání z tohoto důvodu přerušit. Podle stěžovatele tak bylo podání žaloby na nečinnost zneužitím práva, jemuž poskytl krajský soud – přepjatě formalisticky – ochranu.

[3] V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel namítl, že žaloba měla být odmítnuta podle § 46 odst. 1 s. ř. s. pro nepřípustnost, což v řízení před krajským soudem namítal též. Podle stěžovatele nebyla splněna podmínka řízení – vyčerpání procesních prostředků ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. – a krajský soud tuto skutečnost posoudil v rozporu se zákonem. Stěžovatel poukázal na nedávný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 9/2015 - 59 ze dne 25. 5. 2016, který podle stěžovatele překonal právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 5/2009 - 59 ze dne 10. 2. 2010, o nějž se opřel krajský soud. Podle stěžovatele tak žalobce nevyčerpal předepsaný procesní prostředek – opatření proti nečinnosti: dne 4. 2. 2016 vyzval žalovaného a Ministerstvo vnitra k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení do 10. 2. 2016 a již 11. 2. 2016 podal žalobu, aniž by vyčkal na vydání usnesení o nevyhovění této žádosti, resp. aniž by vyčkal na uplynutí třicetidenní lhůty stanovené správnímu orgánu k rozhodnutí.

[4] Žalobce navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost s odkazem na analogické usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 As 4/2016 - 37.

[5] Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu citovaným rozsudkem z 25. 5. 2016 skutečně překonal právní názor vyplývající z rozsudku č. j. 2 Ans 5/2009 - 59 v tom smyslu, že podmínka bezvýsledného vyčerpání procesních prostředků musí být splněna již k okamžiku podání žaloby (jinak řečeno, nestačí, je-li teprve po podání žaloby příslušný procesní prostředek uplatněn). V nyní posuzované věci však byly procesní prostředky na ochranu před nečinností uplatněny (oproti skutkovým okolnostem věci rozhodované pod č. j. 2 Ans 5/2009 - 59) před podáním žaloby, naposledy 4. 2. 2016, předtím však, jak konstatoval krajský soud, se žalobce „*opakovaně obracel na žalovaného s urgencemi o vydání rozhodnutí*“, kterážto podání byl žalovaný „*též nepochybně povinen ... posoudit podle obsahu a v návaznosti na to je postoupit nadřízenému správnímu orgánu k vyřízení*“. Stran těchto žádostí přitom třicetidenní lhůta před podáním žaloby uplynula, žaloba proto nepřípustná – ani ve světle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016 – zřejmě nebyla.

[6] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel ve skutečnosti nepolemizuje se samotným výrokem o zastavení řízení. Nenapadá (nezpochybňuje) ani naplnění zákonných předpokladů pro zastavení řízení z titulu zpětvzetí žaloby, jak jsou zakotveny v § 47 písm. a) větě před středníkem s. ř. s., tedy např. zda byla či nebyla žaloba vzata skutečně zpět a zda lze účinky tohoto úkonu přičítat žalobci apod. V kasační stížnosti lze ve vztahu k výroku I vysledovat pouze stěžovatelem vznesené otázky týkající se odůvodnění tohoto výroku, resp. navazujícího nákladového výroku. Kasační stížností se tedy stěžovatel materiálně nedomáhá změny výroku napadeného usnesení o zastavení řízení. Z obsahu stížnostní argumentace vyplývá, že se stěžovatel ve skutečnosti domáhá pouze přezkoumání a zrušení výroku usnesení krajského soudu, kterým mu byla stanovena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

[7] Stěžovatel má samozřejmě pravdu v tom, že krajský soud se v usnesení o zastavení řízení vyjadřoval i k meritu žaloby, přičemž konstatoval, že byla podána důvodně. Stěžovatel se však mýlí v tom, že krajský soud tak nebyl oprávněn učinit. Právě naopak, pro účely rozhodnutí o nákladech řízení provedení takového hodnocení žaloby procesní předpis předpokládá, jinak by nebylo možno postupovat podle § 60 odst. 3 s. ř. s. V případě zpětvzetí žaloby „pro pozdější chování odpůrce“ je totiž nutno za účelem rozhodnutí o návrhu žalobce na přiznání nákladů řízení jako „předběžnou“ otázku zkoumat, zda byla žaloba podána důvodně a zda její důvod „odpadl“ pro pozdější chování žalovaného. Přesně tak krajský soud postupoval.

[8] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, stejně jako v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016 č. j. 1 As 4/2016 - 37, na nějž žalobce poukázal, že stěžovatel netvrdil, že by mu zastavením řízení o žalobě byla způsobena byť i jen minimální újma na jeho právech. Pozice stěžovatele je tak objektivně nahlíženo stejná, jako kdyby byla žaloba odmítnuta, nebo dokonce zamítnuta. Ani v těchto dvou dalších případech by kasační stížnost stěžovatele nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Soud proto odmítl kasační stížnost směřující proti výroku I. usnesení městského soudu na základě § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele proti výroku o zastavení řízení je nepřípustná, soud kasační stížnost odmítl i v části týkající se nákladů řízení o žalobě (výroky II a III usnesení městského soudu), a to v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. Kasační stížnost proti výroku o náhradě nákladů řízení je totiž nepřípustná nejen tehdy, pokud směřuje výlučně proti nákladovému výroku, ale též tehdy, když sice směřuje proti hlavnímu výroku, na němž je nákladový výrok závislý, avšak kasační stížnost proti tomuto hlavnímu výroku (zde výroku o zastavení řízení) je nepřípustná (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, bod 31, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[10] Z dalších analogických rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze odkázat např. na usnesení sp. zn. 7 As 173/2014 ze dne 22. 1. 2015, usnesení sp. zn. 6 As 203/2014 ze dne 27. 1. 2015 či usnesení sp. zn. 6 As 301/2014 ze dne 28. 1. 2015.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu